Specyfikacja wstępna

Przedmiot: Wstęp do algorytmów ewolucyjnych

Temat:

Porównać wyniki uzyskiwane przez wybrany algorytm ewolucyjny z wyspami do klasycznej wersji AE. Testy powinny zostać przeprowadzone na benchmarku CEC 2013.

Łukasz Dragan Mateusz Flis

1. Wstęp

Naszym zadaniem jest porównanie wyników uzyskanych przez klasyczny algorytm genetyczny z algorytmem ewolucyjnym z wyspami. W tym dokumencie przedstawimy krótkie opisy obu algorytmów z pseudokodem oraz opis przebiegu testów i zmian parametrów w celu zbadania zachowania algorytmów w zależności od wybranych parametrów.

2. Klasyczny algorytm ewolucyjny

Pseudokod klasycznej wersji algorytmu ewolucyjnego:

```
\begin{split} & inicjuj \ P^0 \leftarrow \{P_1^0, P_2^0 \ ... \ P_\mu^0\} \\ & t \leftarrow 0 \\ & H \leftarrow P^0 \\ & while \ !stop \\ & R^t \leftarrow reprodukcja(P^t) \\ & C^t \leftarrow krzyżowanie(R^t, p_c) \\ & O^t \leftarrow mutacja(C^t) \\ & H \leftarrow H \cup O^t \\ & P^{t+1} \leftarrow sukcesja(P^t, O^t) \\ & t \leftarrow t + 1 \end{split}
```

μ- liczebność populacji

W klasycznym algorytmie ewolucyjnym do ustalenia są:

-metoda krzyżowania: jednopunktowa

Polega na wybraniu punktu rozdziału, dwaj osobnicy poddani tej operacji są dzieleni w wybranym punkcie, następnie przeciwne końce z różnych osobników zostają łączone, co daje nam dwa nowe osobniki.

-metoda mutacji: gaussowska

Polega na przyjęciu przez wylosowany gen wartości losowej (z rozkładem Gaussa) o wartości oczekiwanej równej wartości przed zmianą.

-metoda reprodukcji: koło ruletki

Polega na n-krotnym losowaniu (n-liczba osobników w populacji) osobników, które zostaną poddane dalszym obliczeniom, oczywiście wszystkie osobniki mają różne prawdopodobieństwo wylosowania w zależności od funkcji oceny.

-metoda sukcesji: generacyjna

Polega na tworzeniu nowej populacji bazowej P^{t+1} z populacji potomnej O^t oraz starej populacji bazowej. Wybraliśmy sukcesję generacyjną: $P^{t+1} \leftarrow O^t$.

- -liczba osobników w populacji: parametr zmienny
- -prawdopodobieństwo krzyżowania: parametr zmienny

-prawdopodobieństwo mutacji: parametr zmienny

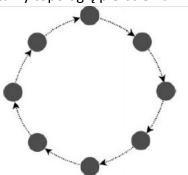
3. Algorytm ewolucyjny z wyspami

```
Pseudokod algorytmu ewolucyjnego z wyspami for(i \in 1: \alpha) inicjuj P_i^0 \leftarrow \{P_{i,1}^0, P_{i,2}^0 \dots P_{i,\mu}^0\} t \leftarrow 0 for(i \in 1: \alpha) H_i \leftarrow P_i^0 while !stop for(i \in 1: \alpha) R_i^t \leftarrow reprodukcja(P_i^t) C_i^t \leftarrow krzyżowanie(R_i^t, p_c) O_i^t \leftarrow mutacja(C_i^t) for(i \in 1: \alpha) O_i^t \leftarrow migracja(O_i^t, p_m) for(i \in 1: \alpha) H_i \leftarrow H_i \cup O_i^t P_i^{t+1} \leftarrow sukcesja(P_i^t, O_i^t) t \leftarrow t + 1
```

α- liczba podpopulacji(wysp)

W algorytmie ewolucyjnym w modelu wyspowym cała populacja dzieli się na podpopulacje (wyspy), gdzie ewolucja zachodzi w izolacji od reszty osobników. Każda z podpopulacji przechodzi inną ścieżkę ewolucji i może zbiec się w innym ekstremum. Znacznym przyspieszeniem, w znalezieniu rozwiązania, jest proces migracji, w którym co pewien okres podpopulacje wymieniają się kilkoma osobnikami w procesie migracji. Poza kwestiami wspomnianymi w klasycznym algorytmie ewolucyjnym, podczas konstrukcji algorytmu w modelu wyspowym należy dodatkowo rozstrzygnąć: topologia połączeń między populacjami, rozmiar i interwały między migracjami oraz metoda selekcji migrantów.

W naszym zadaniu wykorzystamy topologię pierścienia:

W każdej iteracji będzie sprawdzany numer iteracji, jeśli odpowiada ustawionemu interwałowi migracji, następuje proces migracji. Z każdej podpopulacji zostaje wybrany podany procent najlepszych osobników i wysłany do sąsiadującej podpopulacji, w to miejsce zostają przyjęci osobnicy z wyspy, dla których dana wyspa jest sąsiadem.

Rozmiar migracji(procent osobników, która jest wysyłana do sąsiadującej populacji) oraz interwał między migracjami będzie parametrem zmiennym.

Metoda selekcji migrantów: podany procent najlepszych osobników podpopulacji.

4. Testowanie

Wspomniane wyżej parametry zmienne zostaną użyte przy eksperymentowaniu działaniem algorytmów i porównaniu uzyskanych wyników. Algorytmy zostaną zaimplementowane w języku R i przetestowane na benchmarku CEC 2013. Testy planujemy wykonać dla każdej z 28 funkcji benchmarku cec2013, dla każdej konfiguracji parametrów po 20 razy dla wektorów wejściowych o rozmiarze 2. Następnie porównamy średnie wyników dla algorytmu klasycznego i algorytmu wyspowego.

Zakresy testowe parametrów:

Parametr	Dolne ograniczenie	Górne ograniczenie	Iterator
Liczebność populacji	70	120	10
Liczba wysp	2	8	1
Prawdopodobieństwo krzyżowania	0	0.6	0.3
Prawdopodobieństwo mutacji	0.005	0.02	0.005
Rozmiar migracji	5%	30%	5%
Interwał między migracjami	35	65	5